

Prałatura Personalna

Prałatura personalna jest formą prawną przewidzianą przez Sobór Watykański II, stworzoną w celu prowadzenia szczególnych zadań i dzieł apostolskich. W przypadku Opus Dei jest to zadanie rozpowszechniania we wszystkich środowiskach społecznych głębokiej świadomości powszechnego powołania do świętości i apostołstwa.

20-05-2003

Prałatura personalna jest formą prawną przewidzianą przez Sobór Watykański II, stworzoną w celu prowadzenia szczególnych zadań i dzieł apostolskich. W przypadku Opus Dei jest to zadanie rozpowszechniania we wszystkich środowiskach społecznych głębokiej świadomości powszechnego powołania do świętości i apostołstwa, a dokładniej, wartości uświęcającej codziennej pracy.

Sobór poszukiwał nowej elastycznej formy prawnej, która przyczyniłaby się do skutecznego rozpowszechniania przesłania i życia chrześcijańskiego. W ten sposób Kościół odpowiada na wymogi swej misji, która wpisuje się w historię ludzkości. Według Kodeksu Prawa Kanonicznego każda prałatura

personalna ma postępować zgodnie z ogólnym prawem Kościoła oraz zgodnie ze swymi własnymi statutami.

Na czele prałatur personalnych stoi Pasterz – prałat (który może być biskupem) powołany przez Papieża, zarządzający prałaturą. Obok prałata jest w nich prezbiterium złożony z księży oraz wierni świeccy: mężczyźni i kobiety.

Ponadto prałatury personalne są instytucjami należącymi do struktury hierarchicznej Kościoła. Jest to więc jeden ze sposobów samoorganizacji, jaki funkcjonuje w Kościele dla osiągnięcia celów wskazanych przez Chrystusa. Charakterystyczne jest w nim to, że wierni przynależą nadal do kościołów lokalnych i diecezji, w których zamieszkują.

Ze względu na wskazane tu cechy, prałatury personalne odróżniają się w sposób zasadniczy od zgromadzeń

zakonnych i ogólnie od życia konsekrowanego, jak również od ruchów i stowarzyszeń wiernych.

Opus Dei, prałatura personalna

Opus Dei od początku było złożone z ludzi świeckich i księży, którzy współpracowali w realizacji zadań duszpasterskich i apostolskich o międzynarodowym zasięgu. Ta konkretna praca apostolska polega na rozpowszechnianiu ideału świętości pośród świata, w pracy zawodowej oraz codziennym życiu i okolicznościach każdego człowieka.

Paweł VI i kolejni Papieże zalecili, by zbadać możliwość nadania Opus Dei konfiguracji prawnej adekwatnej do jego charakteru. W świetle dokumentów soborowych miała to być właśnie prałatura personalna. W 1969 r. rozpoczęły się prace nad realizacją tego zadania, w których uczestniczyła zarówno Stolica Apostolska, jak i Opus Dei. Prace te

zakończyły się w 1981 r. Wówczas Stolica Apostolska wysłała komunikat do ponad dwóch tysięcy biskupów, w których diecezjach istniało Opus Dei, aby przesłali własne obserwacje.

Po dokonaniu tego kroku, Opus Dei zostało erygowane przez Jana Pawła II jako prałatura personalna o zasięgu międzynarodowym, w Konstytucji apostolskiej *Ut sit*, z 28 listopada 1982 r., która weszła w życie 19 marca 1983 r. W dokumencie tym Papież nadaje ważność prawną Statutom, które stanowią prawo partykularny Prałatury Opus Dei. Statuty te, przygotowane przez Założyciela wiele lat wcześniej, zostały uzupełnione o niezbędne zmiany dostosowujące je do nowego ustawodawstwa.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/pralatura-
personalna/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/pralatura-personalna/) (05-08-2025)